

סיום שנת הלימודים
בבתי הספר העל יסודיים

סיום שנת הלימודים
בבתי הספר היסודיים ובגני הילדים

סובב הולך 336...

יום שישי 28 יוני 2024

למחנכים ולמורים
ולעובדי החנוך המלווים

לבוגרים מסיימי התיכון
המתגייסים לצה"ל
והיוצאים לשנת שרות

לתלמידי התיכון
העולים כחה
ולילדי הגנים

"את באמת לא
חייבת השנה
לסיים בגרויות"

את באמת לא חייבת לסיים את השנה הזו. וגם לא לעשות בגרות השנה אמרתי לה.
טיל שיוט פגע בכך במרכז העצבים, רוצה להישאר במיטה, מבינה אותך. באמת.

ברגע ארוך אחד, כמו בקלישאות זו שהייתה לה לחברה הכי טובה, זו שהשלימה אותה, זו שהייתה לה לעוגן ובית נעלמה לה.

הן פשוט היו כמו 2 חלקי פאזל; אחת מדברת, אחת מקשיבה, אחת ללא הפסקה אחת נינוחה, אחת בולעת ת'עולם, אחת בולעת ספרים, אחת קונה, אחת מייעצת ומתבוננת, אחת אש, השניה מים. השותפה לטיקטוק, השותפה לריכולים על ההורים, אלו שהרימו אחת את השניה כל פעם שמישהי היתה בנפילה ומה לא קיבינמט.

חלקי פאזל משלימים. וחלק אחד נעלם. בלי התרעה מראש. בלי פרידה. עם סרטוני זוועה ואווטצאפ אחד הכותב; **אחותי אני אוהבת אותך, לא יודעת מה יקרה.**

את באמת לא חייבת השנה לסיים בגרויות. כלום לא משנה כרגע חוץ מהגופנשפש שלך אמרתי לה.

נראה לך אמא, לא גוררת אותם הלאה. עושה וזהו. רוב הזמן ישנה, היתה במיטה, התמזגה עם הספרים שלה, מעת לעת הגיחה וסיימה בהצטיינות.

איך? מנוע בעירה פנימי? נועם מרחפת ברקע? כוח רצון עז, נחוש ושקט? כשהעולם קורס עלייך אז בגרות כבר לא ממש מרגשת ואז ניגשים ופשוט מצליחים? לא יודעת. באמת שלא יודעת. כל החודשים האלו אני מתבוננת עלייה והולכת בדרכה, רואה אותה בקשיבות לכאן ועכשיו, מנקה מעצמה את ציפיות העולם, הקצב המהיר שלו, התובענות שלו ומרחיקה אותו ממנה. פשוט מרחיקה, כי עכשיו זה לא מתאים.

וכשמתאים, שמה גז, מגבירה קצב, לוחצת 200 על הדוושה כי לזה היא זקוקה עכשיו. וככה רוקדת את ריקוד החיים המטורף, המקסים והאכזר כאחד ואני מלאת גאווה ומלאת השתאות, התפעמות עד שהלב מתפוצץ ונקרעת לגזרים ממש בו זמנית על מה שהעולם זימן לה קיבינמט. את לא חייבת לסיים את השנה אמרתי לה. והיא סיימה. בהצטיינות.

והילדה הזו, שחצי מהפאזל של חייה נעלם לה, מתחילה לייצר חיים
והאמא שלה גאה בה ואוהבת כמו שרק אימהות יודעות.

מתוך הפייסבוק של:
אדוה אברמוביץ

אירוע פתיחת
הקיץ לזכר
ידוד

Save the Date

יום שישי 05.07

פרטים נוספים בקרוב...

ידידות.....

יום שישי, 28 ביוני 2024
שעה 17:30 בבית הצימין
נלכה, נספיד
ונתאצא צד אין קץ

איריס, דודו,
צילי, מורא, נואי, אופא, חילף

מאירים את הערים עם צה"ל 💡 כמו בכל שנה, ובמיוחד השנה - לרגל שבוע ההוקרה למילואים שחל בתאריכים 20-27.06.24, צה"ל מזמין אתכם להאיר את בנייני העיריות בצבעים כחול לבן כאות הוקרה והערכה לחיילי צה"ל. גם בדביר מצטרפים ליוזמה. מוזמנים להגיע לבריקה ולראות את התמיכה שלנו.

בכניסה לבריקה. תודה למיטל גבע על ההפקה והעיצוב.

משולחן הועד יוני 2024

בררכת השחייה- עונת הרחצה החלה ויש ביקוש גדול לברכת השחייה. בסופי שבוע ובחגים יש עומס רב שמקשה על עבודת המציל המקומי המקסים שלנו- **אלון עלימה**. אנו מנסים לתגבר את אלון במציל נוסף בעת העומס וב"מסייעים" שפותחים עוד כמה זוגות עיניים על הרוחצים. חשוב להישמע להנחיות המציל ולסייע לו לעשות את עבודתו כנדרש.

יש לזכור שילד חייב להיות באחריות הוריו ובהשגחתם כל הזמן!!!

• אורחים רבים מגיעים לרחוץ בברכה. בהזדמנות זאת אנו מזכירים **שאורחים חייבים ליוני של המארחים בברכה.**

• ניקיון הברכה הוא באחריות כולנו. כולנו רוצים להנות מברכה נקיה ומסודרת. **על כל אחד לנקות אחריו**, ולדאוג למקום כמו לביתו.

• **קיוסק בריכה** - בניהולו והפעלתו של אילן שלי ומספר נערות נפתח במועדון הברכה בשעות אחה"צ, וממתיק את חווית השהות במקום.

תודה לאילן שלי, דרור טל, ליאור וגילי שלי ושי גליצנשטיין שהכינו את מרחב הקיוסק הקהילתי.

• תודה **לצוות התחזוקה** המקומי שעמל בהכנת הברכה לקראת הפתיחה: עודד אהרון, ינאי שני, יניב יעקובי, ינון גור, דגן בקון-מזור, גלעד חורין, גיל בלואין, ברק פרידמן ויונתן בנימין.

שימו לב שהשנה הברכה מצולמת 24 שעות ביממה!!

ה"מחותרת":

צוות

התנדבות

צוות חדש החל לעבוד ומטרתו הגדלת מספר המתנדבים והמעורבים בעשייה בדביר. התפיסה היא שככל שאדם מעורב יותר בעשייה בקהילה ולמען הקהילה שלו, כך ירגיש שייך יותר. בנוסף, ככל שיהיו יותר אנשים בעשייה כך הנטל יתחלק בצורה הוגנת יותר. הצוות בהובלתו של זיו גומא עובד בשת"פ עם צוות בינוי קהילתי, הוא פתוח לכל מי שמעוניין להצטרף.

בררכת

השחייה

בהמשך לדיון בנושא הנוי ב"קפה אגודה" ובהמשך לכניסתו של הגנן החדש - אריאל לעבודה, הוקם צוות של אנשי מקצוע מהתחום ובעלי עניין, שילוו את אריאל ואת ענף הנוי בכללותו. בצוות חברים: מעין גולני, בועז כהן, בעז בר סיני, אורית בנאי קלפון, נתן אהרון, הגר שני, רינה תדהר ועל אפרגן.

ועדת נוי

ועדת רווחה

ישובית

צוות היגוי להקמת ועדת רווחה יישובית החל את צעדיו הראשונים להגדרת צרכים ובניית תוכנית עבודה, בליווי מחלקת הרווחה של המועצה, דניאלה - רכזת רווחה של הקיבוץ הוותיק ואסף - מנהל הקהילה.

קיבוץ דביר הוא הבית של כולנו,
לכל אחד ואחת יש חלק באווירה, בנראות
ובתפקוד המקום.

אנו מזמינים כל אחד ואחת מכם להשתלב
בעשייה בישוב, בתחום שיקר לליבו ולתת
כתף ביצירת מקום שטוב ונעים לחיות בו.

בברכה, ועד האגודה

חדר

כושר

נסגר לשימוש כלל הציבור עד להודעה חדשה. מהלך
זה נעשה בעקבות פסק דין חדש בנושא, לאחר טרגדיה
שאירעה בקיבוץ מסילות ומאחר שאנו לא עומדים
בתקינה נדרשת בכפוף לפסק הדין האמור. אנו סבורים
שהמהלך גורם למפח נפש בקרב המשתמשים, אבל
מצפים להבנה ומקווים למצוא חלופה תקנית.

חדר

אוכל

התקיימה ביקורת מטעם משרד הבריאות. הביקורת
מצביעה על הצורך לבצע תיקון נזילות, קילופים ועובש
בחדר האוכל. בנוסף, להפסיק להשתמש במטבח
להכנת מזון כל עוד אין למטבח רישיון עסק. הועד יבחן
את משמעויות הדוח ואת האלטרנטיבות העומדות
לרשותנו. נעדכן על כך בהקדם האפשרי.

נהיגה

בקיבוץ

לצערנו הנושא עולה שוב ושוב, ממשיכה נהיגה
מהירה ופרועה בכבישי הקיבוץ שחלקם משמשים גם
להולכי רגל, הורים נוסעים עם הילדים לא חגורים
על הרגליים, קולנועיות נהוגות ע"י בני נוער ועוד.
סעו לאט, שמרו על בטיחות הילדים והולכי הרגל!

Hello Summer

save the date

04.07.2024

21:30

אירוע פתיחת קיץ

גילאי +30

אשכולות ראשונים של ענבי יין
בכרם דביר, שלרגלי הסוללה

אנחנו מתקדמים יחד עם הקיץ לכיוון הבציר שיתבצע בספטמבר הקרוב.

שבת אחרונה חמש וחצי בבוקר
בוקר אור!
הוחלט שבנוסף לזנים האדומים שכבר
שתלנו נוסיף גם זן לבן, תוך כדי מתיחה
קלה של התשתיות הקיימות מערבה.
סך הכל נשתלו 100 שתילים של סוביניון
בלאן, זן עמיד וחזק, עד כדי כך יציב
שהוא גם חלק מעמוד השדרה הגנטי של
הזן האדום המוכר והנמכר ביותר, קברנה
סוביניון.
מתאים ליינות יבשים, יינות קינוח.
תהליך הייצור שלו ושל יין לבן בכלל,
שונה מזה של האדומים והוא דורש
השגחה וטמפרטורת תסיסה נמוכה
יחסית לאדומים.

אנחנו מתקדמים יחד עם הקיץ לכיוון
הבציר הראשון שיתבצע בספטמבר
הקרוב 🍇🍇🍇 מאיר

צוות הנוטעים: מעיין גולני, עמוס,
יניב, טל, ליאור, קרן, רגב, מאיר

"שמונים וארבע"

על "שמונים וארבע" שמעתם?
זה התחיל בערוץ 8 בעקבות צכנית
מחקרים שבדקה איך ישפיעו
מפגשים עם ילדים בני 4 על בריאותם
הפיסית והמנטלית של בני 80
ומעלה.
כמובן שנמצאו ממצאים מרשימים
במיוחד והתכנית שעובדת באנגליה
"התאמצה" בערוץ "כאן" ואז הגיעה
לבית החם.
אני, למרות שאני "צעירה" בת 62,
נכנסתי למפגשים

ידעתי שאני מקבלת באופן מובנה את
נכדתי רונה (מקבוצת קרמבו)
וצוות אליה אלמוג החמוד וישר אני
"סבתא דליה" גם לאלמוג.
מהמפגש השני הצטרפה אלי גם שחר
היפיפיה וכך היו לי 3 נכדים פעלתניים
וחמודים .

המפגשים היו מהנים ביותר,
אבל החום והחיבה הם שהיו הכי כייפים
כששלושה נכדים מתרפקים עלי בו זמנית!

אהבתי לרקוד ולשיר
וליצור עם הילדים,

עיתים הילדים היו נרגשים "מידי" ואז
לשירי יש מגוון הצעות לאורור והרגעה,
ואז הכל היה בסדר,

אני מקווה שהמפגשים יתחדשו גם בשנה
הבאה ואשמח לקלוט לחייקי עוד נכדים
ונכדות כמו רונה, אלמוג ושחר המקסימים!
תציד כייף לי להפגש בשבילי הקיבוץ
ולהכיר את הילדים שתמיד רצים אלי
בשמחה!

כתבה : דליה לוי

היום נפגשנו למפגש סיכום השנה של
פרויקט:

"גן בבית החם."

שרנו יחד את השירים שלמדנו לאורך
השנה, ראינו סרטון מסכם והכנו יחד לבבות
צבעוניים אותם מילאנו במילים וזכרונות
טובים מהמפגשים שלנו. לסיום התכבדנו
בקינוח מתוק מעשה ידיה של אדיבה.
תודה לכל המשתתפים, וניפגש בשנה
הבאה עם ילדים חדשים 🙏❤️
שירי - גנת

פלאפל בבריכה

יום רביעי 26.06 בין 18:00 - 20:00

פלאפל - 18 ש"ח

חצי מנה + טרופית - 10 ש"ח

שתייה - 6 ש"ח

בירה 12 ש"ח

יש להירשם בקובץ המצורף

קהילה מבשלת בפעולה...

מאחורי הקלעים של הקהילה מבשלת

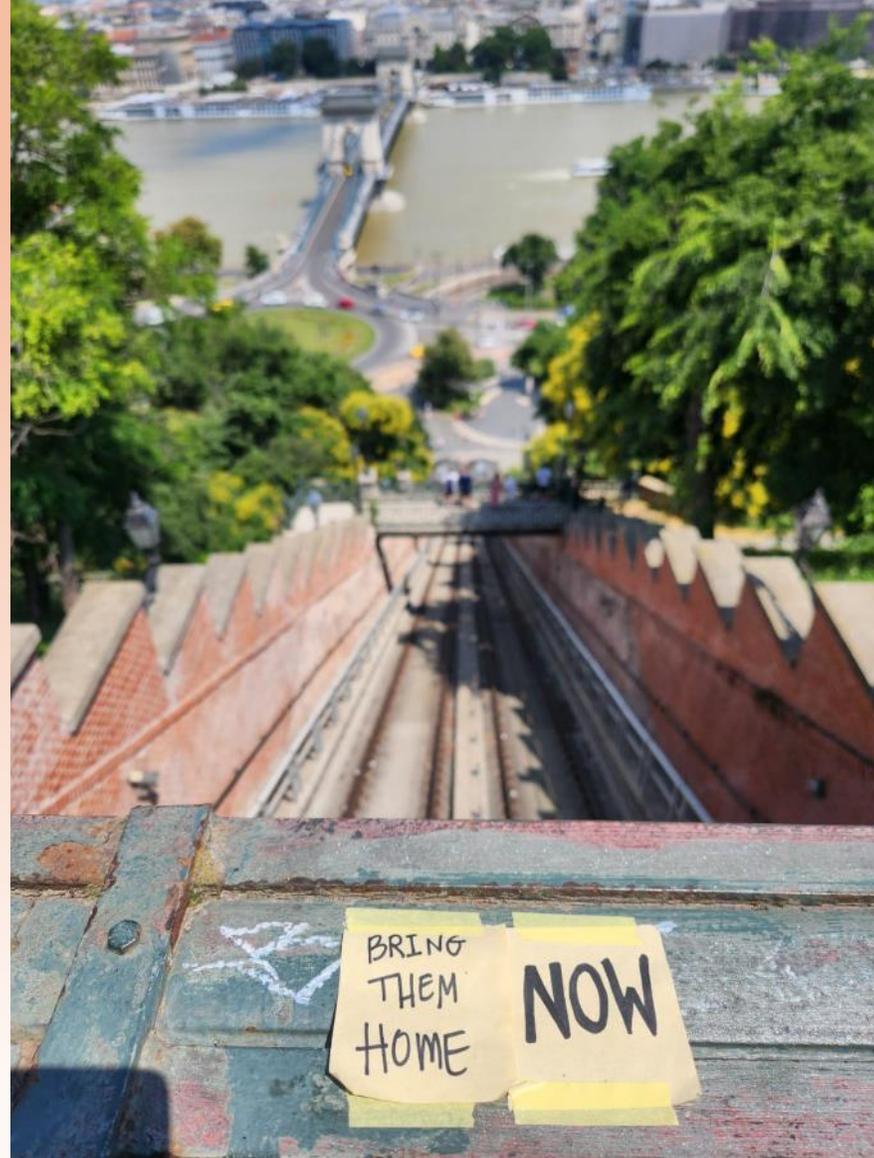

תודה רבה לכל המתנדבים בקהילה מבשלת .
בראש ובראשונה לבנאי האחד והיחיד .
לאדווה טייאר , עירית נברו,, כרמית זכריה,
טניה כהן, אושרה קרימרמן , נעמי , מאי ועלמה
תודה לכל מי שהגיע לאכול
נתראה בפעם הבאה

מועדון צילום דביר. צלמה: אינה שוסטרמן פרילצקי

שיח צלמים

צלם: עכשיו (תמונה 1)

תגובה:

צלם: זו היתה התמונה הראשונה (תמונה 2)

תגובה: וואו! נראה כאילו השמש מצוירת

צלם: רק שזה הירח...

תגובה:

תגובה: מגניב.

צלם: לא תיכננתי, אבל כשראיתי... הייתי חייב לצלם

תגובה: אתה יודע להראות לי מה היה המיקום שלך והשעה כשצילמת? יעזור לי

צלם: השביל שעולה מבית הקברות לכיוון הכביש מבט מזרחה

צלם: תנסה מחר בערך באותה השעה.

תגובה: אתמול הייתי שם בשבע בערב, אבל היה הרבה אובך, ראו את הירח רק חצי שעה אחרי

שזרחה...

צלם: אלי קלמנזון-1

צלם: אלי קלמנזון-2

משהו לסוף שבוע:

החילוץ של נועה ארגמני, פרק בתנ"ך. כך סיפר הלוחם שחילץ אותה:
"ישבתי לידה במסוק, חיבקתי אותה והשאלה הראשונה שנועה שאלה היתה:

אמא שלי בחיים?

אמרנו לה שכן

ואז היא היא שאלה שוב:

אתם בטוחים?

ואמרנו: כן, בשביל זה באנו-להחזיר אותך הביתה

"וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל אָחִיו אֲנִי יוֹסֵף, הֲעוֹד אָבִי חַי..

וַיִּפֹּל עַל צַוְאָרֵי בְנֵימָן אָחִיו וַיִּבְכֶּה וַיִּנְשֶׁק לְכָל אָחִיו וַיִּבְכֶּה עֲלֵיהֶם

וְאַחֲרַי כֵּן דִּבְרוּ אָחִיו אִתּוֹ"

המסע של יוסף תחילתו בשנאת אחים

המשכו ביוסף הנלקח אל השבי

באחים היורדים מצרימה אל אחיהם,

במפגש הכואב בין האחים

ובסוף, השאלה הראשונה של יוסף המתגלה לאחיו:

העוד אבי חי?

ואז חיבוק ואז בכי ואז דיבור מחודש בין האחים:

וְאַחֲרַי כֵּן דִּבְרוּ אָחִיו אִתּוֹ הֲעוֹד אָבִי חַי? שָׁאֵל יוֹסֵף

העוד אמי חיה? שאלה נועה,

כמו מזכירים לנו את ההורים המשותפים של המשפחה הגדולה.

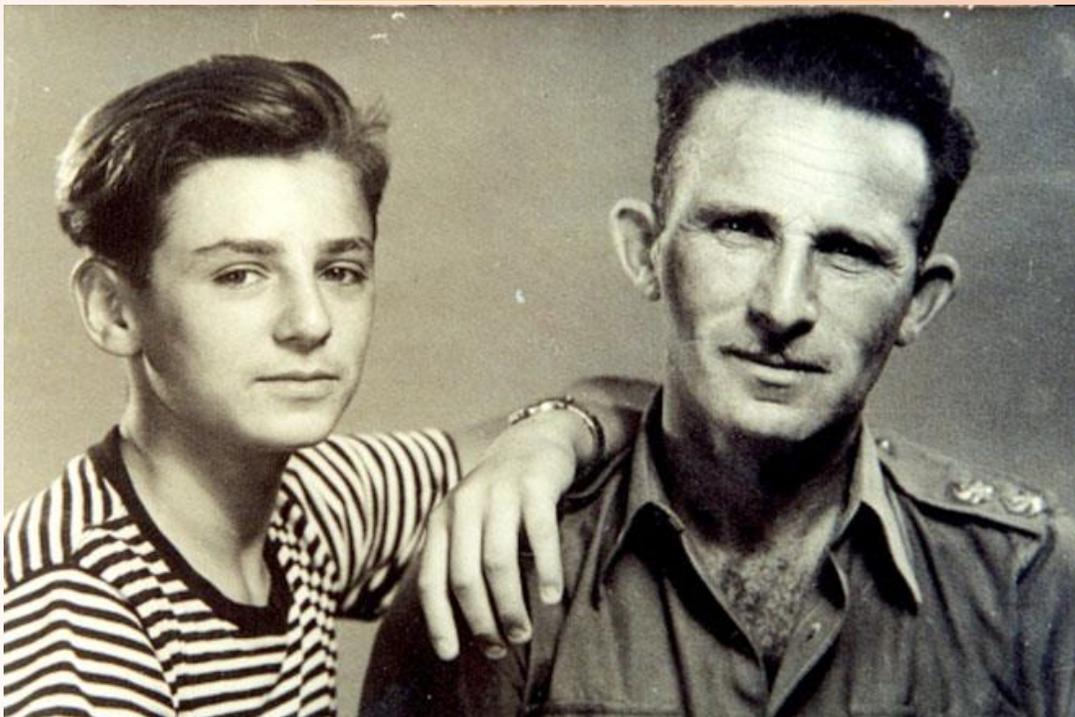
והנה- אמא חיה אבא חי עם ישראל חי

ישבתי לידה במסוק, חיבקתי אותה. השאלה הראשונה
שנועה שאלה היתה: אמא שלי בחיים?

יועני החילוץ של נועה ארגמני

עוד משהו לסוף שבוע:

דן אבידן הצעיר ואביו, שמעון אבידן שהיה מח"ט גבעתי בעת מלחמת העצמאות.

הספר נקרא "**חוץ מציפורים**". זהו תיאור נאמן של התקופה הארוכה בה ישב יחד עם תשעה חיילים נוספים בשבי המצרי. הוא מתבסס על ראיונות עם עשרת השבויים. פרופ' עמיה ליבליך שכתבה אותו זוכרת היטב את פנייתו של אבידן אליה בבקשה להשיג עותק חדש: "הוא התייחס אליו ממש כמו אל קמע", היא מספרת, "זה היה מקור גאווה עבורו, מקור כוחו, ולכן הוא הלך איתו צמוד. תמיד".

משוחררי שבי מהעבר:

"אפשר לקום מהדבר הזה"

מתוך:

הספרנים

מגזין הספרייה הלאומית

כשחזרו סוף סוף ארצה, עשו שבויי מלחמת ההתשה בחירה לא שגרתית לתקופתם – לספר מה עבר עליהם. הכתיבה לא הקהתה את הסבל שעברו אך אפשרה להם להתחבר גם לכוחות שהיו להם, לתקווה שנשארה בליבם ולחיים המשותפים בשבי שעזרו להם לשרוד. עבור בני משפחותיהם זו הייתה הצצה אל מה שלא היה ניתן לדבר עליו פנים אל פנים

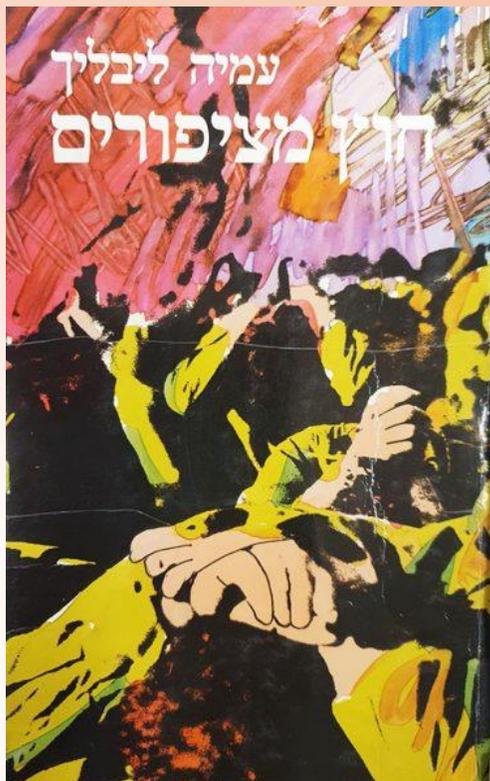
יעל אינגל | 07.01.24

בשנת 1973 חזר סגן דן אבידן ארצה לאחר שלוש וחצי שנים בשבי המצרי. מבחוץ הוא נראה שלם בגופו, אבל השנים בשבי הותירו את חותמן בבריאותו, לעד: פציעה ועינויים שעבר בשבי פגעו ברגליו ומחלת הסוכרת התפרצה בגופו בעקבות מצבו הנפשי. כמו רבים ממשוחררי השבי, הוא ניסה לחזור לשגרת חייו עם משפחתו ולעבודה בקיבוצו עין השופט, אבל הצללים מתקופת השבי ליוו אותו לכל מקום.

דן אבידן הצעיר ואביו, שמעון אבידן שהיה מח"ט גבעתי בעת מלחמת העצמאות. היו חששות שעינוייו של דן היו קשים במיוחד בגלל זהותו הידועה של אביו וטינתם של המצרים כלפיו. צילום באדיבות ארכיון קיבוץ עין השופט. שנים לאחר השבי, היה דבר אחד שאבידן לקח איתו לכל מקום וממנו לא הסכים להיפרד – ספר. עותק חתום שסחב איתו תמיד. עד כדי כך שכאשר נחלץ בשלום מתאונת דרכים קשה וכל חפציו האישיים אבדו, הדבר הראשון שעשה היה לנסות ולהשיג לעצמו עותק חתום חדש.

מה היה בספר הזה שהפך אותו למשמעותי כל כך בחייו של משוחרר השבי דן אבידן, ובחיי כל מי שכלול בו?

האם החזרה אל התיאורי הנפילה בשבי, החקירות, העינויים הבדידות נתנו כוח למי ששרדו אותם? כשקוראים את הספר מוצאים בו משהו גדול בהרבה: את כוחות הנפש האדירים שהיו לעשרת החיילים הללו, את עולמם הפנימי באותן 3 שנים קשות מנשוא ואולי בעיקר – את ההתארגנות החברתית שלהם, שכללה אסיפה שבועית בה התקבלו החלטות באופן דמוקרטי, לימודים משותפים, משחקי שולחן, ואפילו תורנות שטיפת כלים והכנת אוכל – כל הדרכים שבהן ניסו השבויים להחזיר שגרה ונורמליות למצב לא נורמלי בעליל. בתקופה שהמושג "טראומה" כלל לא היה מוכר (המילה לא מוזכרת אף לא פעם אחת בספר כולו) הרעיון לכתוב על מה שעבר עליהם בשבי היה חדשני. כנראה שאותן תחושות פנימיות שעזרו להם לשרוד תקופה כה ארוכה בשבי המצרי, הן שגרמו להם להבין ששיתוף בסיפור שלהם ובמה שעבר עליהם, יהיה בעל ערך, גם עבורם. הספר כלל תובנות שלהם מהשבי וראיונות עם בנות הזוג שהיו לחלקם, ובעצם ניסה להקיף את החוויה הקשה הזו מכל צדדיה. הם לא היחידים שעשו זאת. משוחררי שבי לא מעטים חשו צורך לתעד את קורותיהם. עבור חלקם חשיפת הסיפור ועיבודו הייתה לא פחות משמעותית מהשבי עצמו. יצאתי למסע מאחורי הסיפורים שפורסמו וגיליתי בהם תעצומות נפש ולעיתים אפילו נחמה.

איך ספר נולד

השנה היא 1986. עמיה ליבליך הייתה אז חוקרת וסופרת עסוקה במיוחד, כשקיבלה טלפון מאל"מ (במיל") רמי הרפז. גם הוא, כמו דן אבידן, היה בין עשרת החיילים שישבו יחד בשבי המצרי ושחררו 13 שנה קודם לכן. מאז השחרור התבשל אצלו רעיון וכעת הגיע הזמן להגשימו. הרפז קרא כמה מספריה של ליבליך והבין שהיא האישה אותה חיפש:

ציור העטיפה: עפר אקו.
שם הספר לקוח מציטוט של מנחם עיני, אחד השבויים: "זו היתה פעם ראשונה שיצאנו מהחצר כשהעיניים אינן קשורות – גיליתי שם את האופק. כל השנים לא ראיתי שום דבר מעבר ל-18 המטרים של החדר והחצר. חוץ מציפורים שעפו בשמים" (ע"מ 9).

רבים העידו שהחקירות והעינויים לא היו הדברים הקשים באמת.

חוסר הוודאות והבדידות, אי הידיעה האם בכלל יודעים בישראל שהם בחיים – אלו היו הדברים שהכבידו על לבבותיהם בחודשים הראשונים בשבי, אותם בילו מבודדים זה מזה.

כשהועברו לבסוף לשהות בתא משותף והחלו לקבל מכתבים וביקורים של הצלב האדום, השיפור במצב רוחם היה עצום.

כשעשרת משוחררי השבי מסכמים בספר את מה שהתקופה בשבי נתנה להם, הם מזכירים את ההשכלה שרכשו בזמן השבי ואת היכולות החברתיות שרכשו כשנאלצו ללמוד להסתדר יחד, ובייחוד את תפקידו הקריטי של רמי הרפז בארגון חייהם המשותפים, בצפיפות ובתנאים הקשים בהם חיו.

משוחרר השבי מוטי כ' מספר:

"למדתי מהדוגמא של רמי, הוא בנה את כולנו בצורה נכונה. מעולם לא אמרתי לו בפניו, שחיים עם אדם כמוהו בחדר במשך שלוש שנים הם חוויה לכל החיים.

ייתכן שרק בגללו היה כדאי לעבור את מה שעברנו". (ע"מ 272).

מוטי לא הסתפק במה שאמר לליבליך בריאיון לספר, הוא הקפיד לחזור ולומר זאת בפניו של הרפז בכל פגישה לרגל ביום השנה לציון שחרורם מהשבי, מעידה ליבליך.

עמיה ליבליך חוקרת ופסיכולוגית חברתית, שיודעת לרקום סיפורים של כמה אנשים שיש להם משהו במשותף לספר אחד מרתק. הוא חשב שיש ערך לחקירה המשותפת של מה שהתרחש שם, באותן שנים בשבי, וקיווה שהיא תיעתר ותכתוב על כך. ליבליך הכירה את רמי וחבריו מתרגום הטייסיים לספר "ההוביט", אך הייתה שקועה באותם ימים בהתחייבויות קודמות. כשפנה אליה אמרה לו: "תחזור אליי בעוד שנה".

כיאה למי שחי בקיבוץ של יוצאי גרמניה, דייקנות היתה נר לרגליו של הרפז. וכך, בדיוק שנה לאחר מכן, פנה הרפז אל ליבליך בשנית: "עכשיו את פנויה?" שאל. היא, שהופתעה מהתמדתו קראה בלילה אחד את היומנים שהשאיר לה, תיעוד של האסיפות המשותפות בשבי, אותן ניהל כל אחד מהעשרה בתורו, והבינה מייד – היא חייבת לכתוב את סיפורם.

היה לה רק תנאי אחד – על הרפז לדבר עם כל עשרת החברים שישבו יחד בשבי המצרי ולוודא שכולם מעוניינים לקחת חלק בספר. תחושת הגאווה שחלקו הרפז וחבריו בנוגע לאופן בו התנהלו בשבי והרצון לספר על מה שעבר עליהם מבחינה נפשית ומוראלית, שכנעו אותם להסכים. הם חשו שיש להם סיפור לספר לעולם ולחברה הישראלית בפרט. **"ייתכן שרק בגללו היה כדאי לעבור את מה**

שעברנו"

בין אותם עשרה שבויי צה"ל שישבו בכלא עבאסייה הידוע לשמצה, היו גם טייסיים בכירים וגם אזרחים עובדי צה"ל ששירתו בצרכניית שק"ם ניידת.

כשהוא מתבקש לסכם את הגישה שעזרה לו להישאר אופטימי ופעיל בכל התקופה הזו הוא אומר:

"מישהו אחר קובע את גבולות המגרש, אבל אני קובע מה אני אעשה בתוך המגרש, איך אחיה כל רגע מחיי ואיך אתייחס למוות. כשנפלתי בשבי אמרתי לעצמי: אלה התנאים, אלה גבולות המגרש – פעל! זה היה ההבדל ביני לבין האחרים... תחושות כמו זעם, אין-אונים ותסכול ושאלות בנוסח 'מדוע זה קרה דווקא לי?' אינן קיימות אצלי."
(**"חוץ מציפורים"**, ע"מ 3-272)

רמי הרפז מתקבל בשמחה על ידי כל חברי הקיבוץ בכניסה להזורע.

צילום מתוך הספר
"השבוי ואשת השבוי"
/ נורית ורמי הרפז (ע"מ 226).
ר

אבל לא כולם הצליחו לחזור לשגרה. מוטי בבלר, שבוי נוסף מתוך העשרה שישבו יחד מתאר את המשא הכבד שסחב, שהיה לפרקים כבד מדי. בריאיון איתו מהשנים האחרונות, הרבה אחרי שיצא הספר, תיאר מוטי את הפוסט טראומה איתה התמודד, עוד בשנים שהמושג לא היה מוכר בציבור: "כבר היה יותר קל בכלא המצרי, שם לפחות הייתי צריך לדאוג רק לעצמי! בבית הייתה לי אישה ושלושה ילדים שהייתי צריך לדאוג להם".
"אלה גבולות המגרש – פעל!"

שמו של רמי הרפז חוזר ועולה שוב ודמותו יוצאת הדופן מופיעה לאורך כל הספר. אישיותו החזקה, המנהיגות השקטה שהפגין, יכולות קבלת ההחלטות שלו, הכריזמה והאנושיות שלו מוזכרות שוב ושוב. גם בחיים שלאחר השבי עשה הרפז חיל והמשיך להתקדם בתפקידים בחיל האויר ובניהול מפעל מצליח בקיבוצו הזורע.

איך הוא עשה זאת? מהם הכלים בהם השתמש כדי להתמודד בהצלחה עם שלוש שנים בשבי? הרפז פיתח פילוסופיה אקזיסטנציאליסטית בשנות ישיבתו בשבי, בין היתר בהשפעת ספרים שנשלחו אליו כמו "האדם מחפש משמעות" של שורד השואה ויקטור פראנקל. בעזרת אלו הסיק שהאדם הוא זו שקובע לעצמו איך ירגיש בתנאים אליהם נקלע. בזמן השבי התגבשה אצלו הבנה עמוקה שמה שקורה אינו נתון בידיו – אבל יחסו למה שקורה נקבע על ידיו בלבד. דומה שתפיסתו זו השפיעה לטובה על כל מי שסביבו.

לא רק שספר זה היה המצליח מכולם מכל עשרות הספרים שכתבה ליבליך (ואף תורגם לאנגלית), לטענתה הוא היה הספר שהשפיע עליה בצורה העמוקה ביותר מבחינה אישית, והיא זוקפת הרבה מכך לפילוסופיית החיים של הרפז. ניתן לראות זאת בבחירתה של ליבליך להקים קבוצה שנתית העוסקת בשיח על הנושא של מוות, ובספרה "קפה מוות", שיצא בשנת 2019. הקבוצה השנתית מתנהלת באופן דומה לקבוצה מהשבי, ברוטציה – כאשר כל מפגש בהובלתו של חבר אחר מהקבוצה.

לאחר האסון הנורא של ה-7 לאוקטובר, כשנודע היקף מספרם של החטופים בעזה, פנו עיתונאים לפרופ' ליבליך בבקשה לראיין אותה על מצבם הנפשי של משוחררי השבי מעזה ועל אלה שעדיין בשבי החמאס, אך היא סירבה.

איתנו היא נאותה לדבר על חטופי העבר והבהירה בתקיפות: **"אין שום דמיון בין השבי אז לשבי כעת: אלה היו חיילים ואלה אזרחים, אז היה מדובר במדינה ריבונית שכפופה לחוק בינלאומי וכאן לא, אז ארגון הצלב האדום היה מעורב וכאן לא. ואלה רק דוגמאות"**.

ולמרות זאת, כשהיא נשאלת מה הייתה אומרת אם הייתה פוגשת כעת את מי שהשתחררו משבי החמאס, מה הייתה יכולה לתרום להם מהניסיון שצברה בשיחות עם משוחררי השבי ממלחמת ההתשה עולה בה תשובה ברורה:

"מי שעבר דברים נוראיים וחזר – שיספר את הסיפור שלו. שייתן למישהו לכתוב אותו. הוצאת החוויות החוצה, לאו דווקא בטיפול, אולי בנוסף, היא משמעותית, היא עוזרת. ראיתי את זה עם השבויים של מלחמת ההתשה."

עמיה ליבליך – תמונה מתוך ויקיפדיה

סיום שנת הלימודים
בבתי הספר העל יסודיים

סיום שנת הלימודים
בבתי הספר היסודיים ובגני הילדים

שבת שלום ושמועות טובות !

יום שישי 28 יוני 2024